

da nikdar ne bode srečen, ako se oženi brez njiju dovolitve, brez očtovega blagoslova, pregovorita ga, da jima obljubi še dobro premisliti; ali snubit naj bi šli drugikrat. S tem pa oče ni bil zadovoljen, ker se je bal, da bi se sin zopet ne premislil in bi ga drugič ne mogel več pregovoriti, potem pa, ker je že Korčetu poročil, da pride s sinom in je hotel vselej biti mož-beseda. Pregovarjal je Antona še toliko časa, da ga je pregovoril.

Preoblečeta se, in ko pride ujec, gredó.

Spotoma Anton večkrat postojí in se hoče vrniti. Posebno hudó mu je, dokler vidi v Župnici samotno Kodričevo kočó, kjer šiva Mánica in misli morda ravno nánj. Oče in ujec ga malone siloma tirata s seboj.

(Konec prihodnjič.)

Na neposvečeni prsti.

Porédek sèn! — Doline, goré,
Vso zémľjo je krila noč,
Med tíhe je mrtvecev méne vrsté
Skrivnostna zavédla moč.

Na križe je mesec nagrobne sijál,
Sijál je na cvet neštét,
Le v kotu na grobu križ ni stál,
Nobeden dehtèl ni cvet.

Do njega tjà dôli sem krenil plah
Tik grobnih, nebrojnih vrst,
In stopil sem, v prsih dvojbo, strah,
Na neposvečeno prst,

Zemljó je pomladno veter tih
Prevéval tožno-mehkó,
Mirú je povsod zavladał dih,
Le tám ga, le tám ni biló . . .

Raz lino polnočni je zvon brnèl —
Na grobu nastal je šum,
Glasán se je méni in grózen zdèl
Kot divjih, peklenskih trum.

Pred mano se zbral je ròj duhóv,
Pošastij ostudnih telés,
In tukaj, na skrajnem vseh grobóv,
Pričeli so burena plés.

Vrtèč se prepévali tajen so spev,
Na ustih porógljiv sméh,
Odsev lesketál brezkončnih rev
V mrtvaških je njih očéh . . .

Poslušal nestrpno spev sem jaz,
Goréče v sebi molèč,
Neznán mi je bil njegov izraz,
In vènder neznanó-grozèč!

Nešteto je čustev mi v duši budil:
O kraji morečih sanj,
O svetu nevidnem se spev je glasil,
Ki zlóbnik ne véruje vánj . . .

Napósled odvèl krilát korák
Prikazni je s svitom dné,
Sepèt pa nad grobom je plul legák:
»Mrliču temu gorjé!«

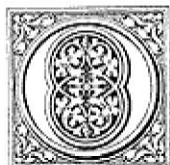
Stébor.

Dr. Jožef Mislej, slovenski modroslovec.¹⁾

Berilo prof. dr. Janka Pajka v »Slovenskem klubu« na Dunaji dné 14. sušca 1891.

(Dalje.)

roditeljih Mislejevih, o njega rojstveni hiši in mladosti ne vemo ničesar. Bržkone so bili roditelji dovòlj imoviti, da so dali sina studirat.

Da je hodil mladi Mislej v latinske šole ljubljanske, pripoveduje nam sam. Ker je leta 1778. stopil v »retoriko« t. j. v prvi letnik liceja, to kaže, da je začel hoditi v latinske šole leta 1772. (prim. o tem III., 1. d., str. LXXII.). Licejska dva letnika je obiskoval od leta 1778.—1780., kar omenja sam (III., 1. d., LXXIII.). V gimnazijskih studijah je presezal vse součence (Matjaš., str. 1.). Potem je šel v bogoslovnico ljubljansko, kjer je ostal do leta 1782.; stopivši iz tega zavoda, šel je leta 1783. na Dunaj, da bi se učil zvezdarstva. Ali iz neznanih vzrokov se je lotil medicine in je bil leta 1787. promoviran za doktorja. (Wurzbach.)²⁾

Po priporočilu učenega in slavnega Quarinija, kateremu je postavljen spomenik na dunajskem vseučilišči, pride Mislej za sekundarija na občo bólnico. Leta 1791. dobí službo fizika v ogerskem »slobodnem mestu« Kiseku (Güns, madj. Kőszeg), v sicer majhnem, toda jako lepem in prijetnem mesteci. V Kiseku je, kakor omenja sam v III. zvezku svojih del, izumil novo svojo sistemo. Leta 1810. ga pokličejo štajerski stanovci za ravnatelja in zdravnika v Tobelbad (Doblbad), dve uri izpod Gradca, v zdrav in jako romantiški kraj, kjer ostane do leta 1819. Poklicali so ravno Misleja zató, ker je slovel za dobrega poznavalca slatinskih vodâ in toplic. (Matjaš., str. 13.) Ko je bil topliški zdravnik, predaval je od jeseni leta 1815. do jeseni leta 1816. na graškem vseučilišči kot namestni profesor »teoretiško« in »praktično« filozofijo namesto odšedšega pravega profesorja Rembolda in še ne došlega novoimenovanega profesorja Likavca, torej jedno šolsko leto (prim. Krones: »Geschichte der Karl-Franzens Uni-

¹⁾ Popravek. V spisu „dr. Jožef Mislej“ na str. 285. čitaj nam: „iz Zemplinske in Abanjvarske županije“ — „iz Zemenske in Abanjvarske županije.“

²⁾ Po Matjašovskega besedah bi bil stopil Mislej samó iz znaustvenih oziróv v bogoslovnico (Matj., str. 8.), kakor pozneje tudi v medicinske nauke, ko mu zvezdoslovje ni zadoščalo za pripomoček njegovim studijam (Matj., str. 8—9.). Z ravnateljem dunajske zvezdarne Hellom je bil pa vedno izvrsten prijatelj (Matj., str. 10.).